

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Stephani Thevpoli Bened. F. Patric. Veneti,
Academicarum Contemplationum Lib. X**

Piccolomini, Francesco

[Basel], 1590

VD16 ZV 12463

De Mente, an re distinguatur à Deo. Cap. 1.

urn:nbn:de:hbz:466:1-12918

STEPHANI THEVPOLI,

BENEDICTI F. PA-

TRITII VENETI,

ACADEMICARVM

Contemplationum,

LIBER II.

De mente, an re distinguatur à DEO.

CAP. I.

DEo, qui ipsum Vnum, Bonum, Pulchrum, Mundusq; eminentissimus nuncupatur, succedit proximè Mens, filius ipsius boni, quæ mundus intelligibilis, & Idealis dicitur: de qua magna apud Platonicos est controuersia, an sit re, & substantia distincta à Deo, vel ne. Qui Platonem magis cū nostris Theologis conciliare nituntur, asserūt apud Platonem id denotare Deum, mentem, & animam, quod apud nostros Theologos Diuina Trinitas: mens enim est Filius Dei. Pia profectò est horum intentio, at sententia minimè est vera. Primò, quia anima sequitur post mentem, & ab ea sola proximè pendet: Spiritus

tus sanctus ab vtraque persona spiratur. Insuper Anima multis modis composita est, & numerus se mouens à Platone dicitur; eiusque, vt cæterorum generabilium, datur propriè Idea; quæ longè distant à S. Spiritu. Præterea Ideæ, ex Academicorū sententia, conueniunt mēti nō cōueniunt Deo, non animæ: nā animæ solū rationes cōueniunt: quib. de rebus longè secus decernūt Theologi, adeò quòd dum piū nituntur reddere Platonem, eum reddunt maximè impiū; cū indicent malè sentire de Diuina essentia, & Trinitate. Propterea asserendum censeo ex sententia Platonis, Deum, mentem, & animam re, & substantia distingui; vt Plotinus, Numenius, & alij plurimi existimarunt: quod ex eo patet; quia in mente consideratur à Platonis compositio, multitudo, vnio, modus materiæ, aliæque multa, vt in progressu apparebit; quæ alienissima sunt à Natura Dei. Insuper inquit Plato in Philebo, mentem esse progeniem primæ causæ, & in 7. de R. P. ait ipsum bonum præcreasse mentem: Præterea, cū Plato in Epist. ij. ad Dionysium dicat. Circa omnium Regem omnia sunt, ipsius gratia omnia, ipse pulchrorum omniū causa; circa secundum secunda, tertia circa tertium; quibus verbis Diuinam Trinitatem censent nonnulli Platonem indicasse: proculdubio, si ea rectè considerantur, potius indicant Platonem putasse ea tria re, & substantia distingui, quàm secus. quoniam si

vnam eorum putasset essentiam, non asseruisset rerum varios ordines, nempe intelligibile, rationale, & sensibile, respicere ea tria; illisque tribus conuenientiratione respondere. Propterea dicendum censeo Platonem solum eminentius, & obscurè, per internum Diuinitatis contactum; qui, vt inquit Iamblichus, inest nobis ante omnem rationis vsum; per ænigmata & imagines ex Priscis Theologis depromptas, vmbra aliquam Diuinæ Trinitatis nouisse, & indicasse; re vera tamen, eam minimè cognouisse; non enim in ipso vno Trinitatem excogitare valuit. huius eminentissimæ cognitionis, Diuinæ reuelationi, non humanæ rationi referendæ sunt gratiæ. seiunxit itaque Plato animam à mente, mētem à Deo. quòd si etiam assereremus, illum non seiunxisse mentem à Deo, non propterea censendum esset ita ad Deum se habere, vt apud Theologos filius ad patrem; sed potiùs dicendum esset, quòd ita se haberet ad Deum, vt apud Theologos se habet mūdus in Dei mente prædefinitus, & prædestinatus ad immēsam Dei essentiam. His de rebus Arist. maximè dissentire à Platone, nemini debet esse dubium: Aristoteles enim in primo mobili, nec animam distinguit à prima mente, nec mentem à Deo: ego autem cum

Platone de mente, vt à Deo
distincta, verba
faciam.

Quid